

[Henry Christensen.]

der her har været tale om. Det forekommer mig da heller ikke, at problemet er så uoverskueligt og så vanskeligt, som den højtærede minister vil gøre det. Jeg har i virkeligheden den opfattelse, at man i det forslag til beslutning, der er fremsat, tydeligt har angivet den retsstilling, man må ønske tilstræbt på dette område. Jeg erkender naturligvis, at der er ting, som må drøftes og overvejes; men at det skulle være nogen ganske særlig og uoverkommelig opgave, kan jeg ikke anerkende. Venstre har for sit vedkommende gennem mange år givet udtryk for det synspunkt, som vi også i dag giver udtryk for.

Når det ærede medlem hr. Carl P. Jensen siger, at det er anmassende af venstre og de konservative nu at rejse denne sag her i forbindelse med H. og K.-sagen, så vil jeg gerne have lov at sige, at det forekommer mig, at udtrykket „anmassende“ i spørgsmålet om organisationstvang med større ret kunne anvendes mod andre faktorer i denne sal end mod venstre og konservative. Det er vel rigtigt, at det ikke mindst er i forbindelse med H. og K.s optræden, at problemet så ofte er opstået, af den grund at der blandt de mennesker, som har ansættelse indenfor dette område, er særlig mange, der har følt urimeligheden heraf, men det betyder naturligvis ikke, at problemet ikke også eksisterer for andre ansatte på andre felter i offentlige myndigheder, og overalt, hvor det problem opstår, gælder selvfølgelig den samme argumentation.

Jeg håber derfor, at der virkelig denne gang kan komme en afgørelse ud af den nu rejste diskussion, så at vi kan få fastlagt retstilstanden her i landet, at vi kan få fastslået, at disse organisationsmæssige misbrug ikke fremover kan trives i et så kolossalt omfang, som den højtærede minister i dag har oplyst i virkeligheden er tilfældet. Der er al god grund til, at folketinget nu får truffet en afgørelse, og at vi herved får lagt grunden til en lovgivning, der giver den retsbeskyttelse, vi har brug for.

Bertel Dahlgaard: I sin fremsættelse af det foreliggende forslag anfører den ærede ordfører for forslagsstillerne (Poul Sørensen), at baggrunden for forslaget er den meget omtalte afskedigelse af en løst ansat funk-

tionær ved Aarhus kommune. Det radikale venstre må gå ud fra, at denne afskedigelse er et brud på den allerede nu bestående retstilstand, og det er derfor også med tilfredshed, vi har erfaret, at sagen vil blive indbragt for domstolene. Det ville derfor i og for sig have være rimeligt at afvente domstolens afgørelse, forinden spørgsmålet om en ny lovgivning rejstes, men det kan jo ikke nægtes, at forskellige sider af organisationernes magtområde i det hele taget trænger til klarhed.

Det fremgår således tydeligt af det, der er kommet offentligt frem vedrørende Aarhus-sagen, at et væsentligt motiv til, at den pågældende funktionær vægrede sig ved at indtræde i fagforeningen, var, at hun derved indirekte ville blive tvunget til at yde støtte, økonomisk og på anden måde, til politiske anskuelse, som hun på afgørende punkter er modstander af.

Vi er efter min mening her ved noget centralt, så sandt som det må synes naturligt og en naturlig borgerret i et folkestyret samfund, at den enkelte ikke tvinges til at yde støtte til politiske modstandere. Der foreligger et par domsafgørelser, som den højtærede minister ikke omtalte i dag, der tangerer dette problem, men som imidlertid ikke er helt klare i principiel henseende, fordi de angår sager, hvor der forelå specielle konkrete omstændigheder, som måtte påvirke afgørelsen.

Det her nævnte spørgsmål berører iøvrigt også en sag af offentlig interesse og af videre rækkevidde, nemlig problemet om, hvorledes de politiske partier finansieres. I Norge og Sverige har der været ført omfattende diskussioner herom, både i det norske storting og i den svenske rigsdag såvel som i den norske og svenske offentlighed. Hele dette spørgsmål om organisationstvangs anvendelse overfor den enkelte til fremme af ensidige partipolitisk interesse tager det foreliggende forslag overhovedet ikke sigte på.

Jeg ville iøvrigt have foretrukket, at forslagsstillerne selv her i tinget havde forelagt et forslag til de lovændringer, som man ønsker, i stedet for i almindelige vendinger at opfordre en minister til at udarbejde det; så kunne man på et konkret grundlag have drøftet et sådant lovforslag. Den fremgangsmåde, man her har valgt, svarer